

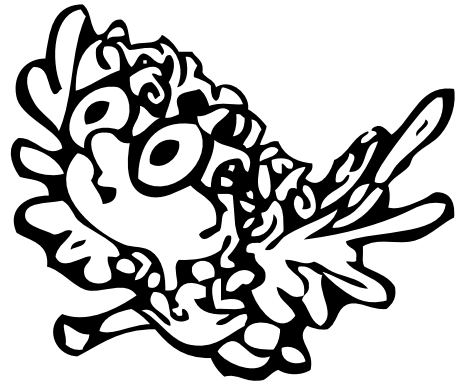
ДУША І ЧАС

Одне з найбільших чудес – життя душі людини до її народження та після смерті матеріального тіла, сказано в Священному писанні (Люд. 2.7). Бог каже, що душа безмежна у просторі та часі (Діал. 28). Звісно, безмежність душі неможливо відчутти; безмежність душі можна лише усвідомити, створити силою уяви та з Божою допомогою перетворити на реальність силою віри. Так утверджується віра в найвищу цінність людини. Але так само людина створює час для себе, щоб часу завжди було достатньо. Ми віримо, що можна якнайкраще спланувати життя, і чим кращі наші плани, тим більше часу ми створюємо. Іноді, помріявши хвилину, можна використати цю хвилину більш плідно, ніж дні та роки нудьги. Якщо вам не вистачає часу, просто візьміть його у Бога.

Що є час, як не творення людини? Якщо б час не був вигаданий людиною, ми б відчували його. Але час невидимий, невідчутний, недоторканий та нечутний, не має запаху й смаку і водночас всюдисущий та впливає на все, іншими словами, всемогутній. Такими самими словами часто описують Бога, хіба ні?

Час і Бог схожі в тому, що ними вимірюється буття. Бог є зразком людяності в системі вимірювання, яка складається з одиниці та вичерпується одиницею, бо людина з Божою допомогою порівнює себе зі всім всесвітом. Всі виміри, що здійснюються людиною за допомогою обраних нею еталонів, є похідними від первинного еталону – ідеї людяності всесвіту (Гарм. 7).

Час – та ж ідея, як і всі виміри. Звісно, можна створити символ часу – годинник – і побачити плін часу, слідкуючи за секундною стрілкою, або почути час у сигналі будильника. Будь-яку ідею можна втілити у простому символі. Не обов'язково навіть створювати окремий символ для кожної ідеї, оскільки кожен символ може означати будь-яку ідею. Наприклад, священний чистий аркуш: адже буття є чистий аркуш (Дос. 3). Ви питаєте, з чого б це час був чистим аркушем? Відповідь проста: він представляє собою минуле, бо ви його пам'ятаєте; він – теперішнє, бо ви його відчуваєте; і він – ще не написане майбутнє. Як час об'єднує причини та наслідки, чистий аркуш об'єднує чистоту його частин; як час циклічний, частини чистого аркуша подібні цілому. Бог вчить нас, що циклічність буття символізує єдність ідеального з матеріальним (Креат. 13), тому людська душа вічно погоджує у життєвому циклі відчуття, думки та творчість. Людина стає часом, спостерігаючи та діючи, і стає вічністю, мислячи, мріючи, спілкуючись з Богом.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст" ("Идеалист", "Idealist")

№ 5 (19)

15.03.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

ISSN 2305-5510

01913 >

9 772305 551006

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

ЕНЕРГІЯ ТА ІНЕРЦІЯ ДЕРЖАВНОСТІ

Релігійний
булетень
№ 5 (19)
15.03.2013

Всі претензії українців до своєї улюбленої держави та ненависної влади можна узагальнити в трьох словах: дайте більше енергії.

Дайте економічної енергії – енергії грошей, дешевих товарів широкого вжитку, високих зарплат, пенсій, соціальних виплат.

Дайте соціальної енергії – енергії зібрання, масових народних рухів, які б дарували людям почуття захищеності, самоповаги та впевненості у майбутньому.

Дайте цивілізаційної енергії – енергії технологій, більш простого життя завдяки освіті, більш довгого життя завдяки медицині, більш комфортного життя завдяки науці, більш радісного та осмисленого життя завдяки розвагам, видовищам та іграм.

Дайте, дайте, дайте більше енергії, бо життя не має сильного поштовху і ледве рухається по інерції!

Нема нічого більш природного, ніж бажання наповнити життя енергією. Чому ж енергії завжди не вистачає і звідки може взятися бажана енергія? Щоб відповісти на це питання, замислимося над самою природою енергії.

Енергія – це рухливість; інерція – непорушність. Інерція пов'язана з енергією. Ці дві протилежності є одним цілим, як ріка та її береги.

На яку б позицію ми не стали, власна позиція здається нам інертною, а протилежна – енергійною. Коли стоїш посеред річки в човні, відчуття, що рухається берег, таке саме переконливе, як відчуття руху річки, що виникає під час спостереження за човном з берегу.

З фізики ми знаємо, що вода тече згори вниз під впливом гравітаційної енергії. Тому течія ріки поєднує в собі дві сили: дію води та протидію берегів. Або, навпаки, дію берегів та протидію ріки. Все відносно. Рух виникає в поєднанні, взаємодії цих сил. І ця взаємодія є сутністю енергії.

Отже, енергія є взаємодією. Чим більше складових зібрано воедино в цій взаємодії, тим

сильніша енергія, тим швидший рух. Ми можемо гребти веслами і рухатись стрімкіше за течію, додавши до гравітаційної енергії енергію своїх м'язів. Можна підняти вітрила і користуватися енергією попутного вітру. Можна встановити на човні двигун, щоб пришвидшити рух завдяки його механічній енергії.

Буття наповнене енергією. Та сама енергія, якої ми бажаємо, знаходиться навколо нас – достатньо усвідомити це і взаємодіяти. Образно кажучи, навколо купа річок і купа човнів. Нам достатньо обрати свою ріку і свій човен, щоб рухатись своїм шляхом, причому швидкість нашого човна залежатиме виключно від нашої винахідливості.

І питання про вічну нестачу енергії – це, насправді, питання про те, чому ви не хочете шукати свою річку і свій човен, наче очікуючи, що річка сама притече до ваших ніг і нею припливе човен з укомплектованою командою, яка благатиме вас зійти на борт.

Звісно, таке бажання має право на існування. Знайдуться і реалісти, які так-сяк задовольнятимуть це бажання – як рабовласник задовольняє бажання рабів про забезпечення мінімального рівня харчування та зайнятості. Хоча по суті це бажання жити без розуму, автоматично, не відповідати за себе.

Природа та виховання у душі суспільних звичаїв щедро наділяють людину енергією купи корисних автоматизмів.

Ми автоматично їмо, автоматично розмножуємося, автоматично працюємо, автоматично шукаємо товариства.

Можна навіть переконати себе, що з цих автоматизмів складається все життя. Але це все одно, що вважати, ніби на світі нема жодної річки, а якщо є – іншим, нібито, поталанило народитися в човні, а ти от від природи чомусь позбавлений човна. Дурніше цього може бути хіба що уявлення, ніби ті щасливчики ще й народилися у вишиванці!

Вибір простих шляхів, потреба в автоматизмі – це наша інерція. Життєві потреби, які, здається, повинні бути задоволені самі собою – це наша інерція. І соціальна держава, яка обслуговує цей автоматизм – інерція державності.

Автоматизм – мала частина внутрішньої енергії людини. Набагато сильнішою є сила волі, бажання та свідомий намір безперервно змінювати на краще себе і весь світ разом із собою.

Істина в тому, що людина не може посправжньому вірити в себе, не віруючи у свою єдність зі всім світом. Адже енергія віри в себе є енергією взаємодії людини з усім буттям.

Сила людської віри в себе вимірюється її альтруїстичністю. Якщо людина не допомагає іншим людям, не домовляється з ними, така людина просто не має віри в себе, позбавлена енергії волі до життя. Її розум інертний: замість взаємодії, узгодження своєї енергії зі всією енергією світу, цей

розум шукає предлогів для самоусунення та тримає себе у полоні ілюзій, наче автоматизми важливіші та сильніші за розум.

Важливо розуміти, що альтруїзм не є самовідреченням. Якщо це відречення – то відречення від інертного в собі. Але це також посилення себе – посилення своєї енергії за допомогою всіх доступних енергій буття.

Зараз українська держава законсервована страхом, репресивністю, протестністю. Держава боїться громадян, громадяни бояться держави. І держава, і громадяни зупинилися в розвитку. Це сталося тому, що інерція потреб переважила енергію задумів.

Ми надто зайняті мріями та бажаннями, реалізація яких безпосередньо від нас мало залежить, і дуже мало замислюємося про те, як самостійно змінити своє життя на краще, як за власною волею і завдяки своїм власним зусиллям стати іншими, кращими людьми. І це, на жаль, вважається нормою.

Замість того, щоб заробити грошей – вважається нормою вимагати, щоб олігархи поділилися.

Замість того, щоб дійти згоди між собою – вважається нормою вимагати, щоб інакомислячі заткнулися.

Замість того, щоб створити собі комфорт, вважається нормою вимагати, щоб держава створила комфорт для всіх. І держава обіцяє це та не виконує, бо брехня виявляється комфортнішою за правду, а інших способів задовольнити потребу інертних людей у комфорті просто не знаходиться за законом збереження енергії. Такі реалії соціальної держави.

В тому і проблема, що Україна – соціальна держава. Держава, в якій кожен зациквився на своїх потребах і протестує проти задоволення потреб інших, щоб свої потреби були задоволені державою першочергово.

Ця інертна держава захочує сліпий егоїзм лінивого споживача. В тому числі, політичний егоїзм. Адже простіше і приємніше бути глядачем, ніж бути діючою особою. От політики і перетворили народовладдя на суцільну виставу, оголошуючи зі сцени нездійсненні бажання інертних глядачів про покращення життя сьогодні-завтра без свідомих самостійних зусиль кожної людини. Отримувати задоволення від споглядання цієї вистави здатні лише самовдоволені егоїсти, які вважають, що політична сцена призначена для змагання потреб отримати доступ до державного корита, а не випрацювання вигідних для кожного громадянина рішень.

Треба шукати бажану енергію в собі. Ніде більше ми не знайдемо її.

Наші ідеї – енергія державності; наші потреби, які ми не задовольнили самостійно і вимагаємо цього від держави – її інерція.

Лише від нас залежить, чи буде держава

Релігійний
біюлетень
№ 5 (19)
15.03.2013

застійним коритом для свиней або швидкою течією, що несе по річці вільний флот шукачів свого щастя.

«ЦЕРКВА» СОЦІОЛОГІЇ: РЕЛІГІЯ ДОБИ ФАХІВЦІВ

Серед усіх наукових досліджень найчастіше згадуються і цитуються одкровення від соціологів. Результати соціологічних опитувань прийнято шанувати як істину та дороговказ, що поступається у переконливості хіба що вкоріненій сотнями років традиції. В опитуванні Київського міжнародного інституту соціології у квітні 2012 року баланс довіри до соціологічних опитувань (37,5%; довіряють 50,7%, не довіряють 13,2%) опинився на другому місці після балансу довіри до церкви (44,7%; довіряють 61,7%, не довіряють 17%). Це при тому, що мудра людина не може не ставитись критично до втискування її світогляду в шаблон і ніколи не погодиться з тим, що популярність є мірилом істинності, бо для мудрої людини мірилом істинності завжди є власний розум і власний досвід.

Як соціологія стала найбільш авторитетною з наук? Феномен соціології полягає в тому, що вона відверто поєднує в собі науковий метод з елементами релігійного світогляду. Недарма улюблений афоризм соціологів – *vox populi vox dei* (голос народу є голос Божий). Чого варта одна соціологічна термінологія: виявлені масові стереотипи гордо іменуються «суспільною думкою», наче суспільство є мислячою душею. Більше того, в соціології заперечується самостійність індивідуального людського розуму, натомість людина оголошується створеною суспільством; тобто, суспільство виступає не тільки у ролі мислителя, але й у ролі творця.

Батько соціологічної науки Огюст Конт бачив себе архиереєм нової «позитивістської» (заснованої на відчуттєвому досвіді) релігії та, за нашою термінологією (Гарм. 11), одушевлював людство, як єдину та істинну велику істоту. Виявляється, волю цього божества легко дізнатися в простому ритуалі, він же – емпіричний експеримент: достатньо опитати велику кількість людей, поставивши таке питання, щоб переконлива більшість дала одну відповідь. Ритуал виявлення суспільної думки полегшується в умовах, коли можна пропонувати обмежену кількість варіантів відповіді, задалегідь пропагувати певний варіант відповіді і так далі. Метою соціологічних студій завжди є фіксація певної поширеної, «об'єктивної»

думки як авторитетної, нібито переважної над приватною, «суб'єктивною». Ті ж вибори є соціологічним опитуванням на тему, хто має управляти державою. І, до речі, практика всенародного прийняття рішень шляхом плебісциту доказує, що суб'єктивна «громадська думка» колективного суб'єкту (народу) часто буває менш «розумною» (якщо взагалі можна приписувати розумність хаосу зміни настроїв, ледь замаскованому викрикуванню примітивних і явно нерозумних гасел) порівняно з особистою думкою однієї мудрої людини. Саме тому кожна мудра людина свої суб'єктивні думки розглядає як рівноцінні поряд з думками інших людей і не піддається бажанню сприймати всерйоз масові ірраціональні стереотипи просто тому, що натовп – це сила.

Соціологія – церква емпіризму, бо експериментально виявлена «суспільна думка» стає для емпіриків більше ніж думкою, а священним символом самозаперечення – об'єктивним фактом. Ми знаємо, що науковий метод експерименту по суті мало відрізняється від релігійного ритуалу, як культове повторення однотипних відчутних феноменів заради сакралізації матерії – об'єктивної реальності, явленої у відчуттях. Ритуал наукового експерименту символізує заперечення фантазій та пошук згоди між людьми на ґрунті самоцінності відчуттів, спільних та зрозумілих для «нормальної» більшості. Зрештою, краще пізнання та удосконалення відчутного всесвіту сприяє і посиленню людської віри в себе, оскільки межі, зафіксовані відчуттями, вдається усувати за допомогою відчутних інструментів відповідно до розумних задумів людини, яка досягла великої майстерності у маніпулюванні відчутним всесвітом.

Ідея заперечення вигадок, тобто, самозаперечення розуму, покладена в основу контівського позитивізму, містить в собі величезну енергію, оскільки об'єднує всі ідеї без винятку: нема жодної беззаперечної думки, включаючи й будь-яке заперечення проти неї. Вільний розум схильний заперечувати чуже, утверджуючи своє; це гріх гордині, оскільки істинна мудрість в узгодженні всіх традицій, у солідарності з усіма людьми; тому, коли матеріалісти кажуть «робітники всіх країн, єднайтеся», ми узагальнюємо: «розумники всесвіту, порозумійтеся». І зрештою, чому б ідеалісту не порозумітися з матеріалістом? Хоча ідея заперечення інерційно пов'язана з агресивними інстинктами тіла, бажанням домінувати та руйнувати все неупокорене, мудрий розум може подолати цю інерцію за принципом заперечення заперечення, агресивного стримування власної агресії і зробити заперечення священним зразком досконалості, а свою волю до заперечення – справжнім одушевленням, облагородженим всіма моральними чеснотами людяності. Ми віримо, що як досконалий початок істинної віри послідовне самозаперечення людини нічим не гірше за

послідовне самоствердження людини і однаково веде до досконалості, послідовної збалансованості самооцінок. Показово: коло, яке символізує нашу віру (Дос. 32; Діал. 14) і водночас у математиці позначає початок координат, нуль – що зі знаком мінус, що зі знаком плюс дорівнює собі: $+0 = -0 = 0$.

Далі за Конта просунувся шляхом самозаперечення Карл Маркс. Він не просто заперечував самоцінність людського розуму, але й звів всі людські відносини до трудових; навіть позитивізм, культ відчуттів та самозаперечення розуму, здавався Марксу занадто «метафізичним» внаслідок віддаленості від виробничих відносин. Недарма Конт страждав від моральних протиріч, в тому числі, в особистому житті: він так і не намілювався піти до кінця шляхом заперечення та заперечити волю народу так само, як заперечив свою свободу волі. Натомість віра Маркса в силу заперечення виявилася сильною та послідовною. Якщо в нашій релігії суверенним власником всесвіту відповідно до слова Божого вважається розумна людина, для Конта сувереном стало людство (суспільство), а Маркс присвятив себе утвердженню суверенітету робочого класу, тобто, виробників матеріальних цінностей, фахівців, які більше за все цінують практичний досвід, знання та навички. Ідея суверенітету фахівців на той час не була такою вже новою: були гільдії майстрів, були й таємні товариства на зразок масонів, які ставили собі за мету утвердження влади фахівців. Однак розвиток промислових технологій, масовість виробничого процесу дозволила розширити рамки фаховості, причислити до фахівців більшість людей. Маркс вдало скористався цією можливістю з благословення явленого людству в ті часи нового обличчя Бога, обличчя позитивізму, обличчя заперечення, і, заперечуючи цілісність суспільства, протиставив фахівців владі, таким простим запереченням прив'язуючи ідею суверенітету фахівців до традиційної ідеї – суверенітету більшості, республіки. Так само як Конт скористався математичним апаратом статистики для створення нового ритуалу поклоніння більшості, соціологічного опитування.

Змалку всіх українців вчать довіряти фахівцям і прагнути бути фахівцями, тож, принаймні, в Україні вчення Маркса стало загальноприйнятим. Фаховість є формою суспільного договору: ми завжди готові довіритись професійним судженням фахівця, принаймні, поки ці судження не виходять за межі здорового глузду занадто явно. Перевагою такого суспільного договору є те, що економіка насичена товарами та послугами задовільної якості. Його недолік – перетворення обману та маніпуляцій на індустрію, частиною якої є система освіти, що придушує свободу волі особистості. Запрофесіоналізованість та зашореність матеріалістичною догмою (далеко не всі знають, що матеріалізм дозволяє заперечувати все мислиме, а не тільки свою свободу волі!) створює

підгрунтя для зловживань довірою, а держава залишає за собою безпосередньо в державному апараті та у його зрощуванні з корпорацією соціальних технологів (піарники, соціологи, психологи, тощо) монополію на масові легалізовані зловживання довірою людей, перетворених на вузьких фахівців у відповідності до соціальної норми. Фаховість не терпить інакодумства, оскільки позбавлена творчості: більшість фахівців мають бути споживачами, а не творцями. Зверніть увагу: не ви, а фахівці визначають ваші потреби. Піраміда Маслоу, яка подається як нібито об'єктивна структура потреб людини, насправді – проекція вертикалі соціальних статусів у суспільстві фахівців: від більшості очікують лише базових потреб, а право мати потребу в самореалізації треба заслжити в конкурентній боротьбі, й це право соціальною нормою зарезервовано для одиниць.

У соціологів суб'єктивне поняття людської особистості як самоцінності, самооцінки автономного розуму підміняється догматичним описом особистості як об'єктивного місця людини в суспільстві, сприйняття людини суспільством, репутації, рейтингу, оцінки педагога (ніби низька оцінка показує низьку якість людини, а не низьку якість освіти!). Самознищення, самозаперечення душі характерне для суспільства, яке сакралізувало заперечення, перетворило конфлікт на ритуал і зобов'язало людину протестувати проти власної свободи волі з хворобливого індивідофобського прагнення запрограмувати життя людини.

Щоб «довести», ніби людина не є власним витвором і дорівнює сумі своїх соціальних відносин, мудрагелі-соціологи наводять приклад: мовляв, спробуйте кинути маля при народженні в залізну кулю або помістіть його у стаю звірів, і побачите, що «поза суспільством людина не стане людиною». Це факт, але пояснення цього факту зовсім не те, яке дають соціологи. Адже так само можна сказати: зачиніть ваше суспільство в залізній кулі або в клітці з мавпами, і скоро від суспільства залишиться лише дике стадо. Ключовою проблемою в обох випадках є замкненість, неволя. Для розвитку людини та суспільства однаково необхідна свобода, можливість бути собою. Без відкритості нема розвитку. А відкритість, в свою чергу, робить суб'єкта розвитку власником самого себе. Тож суспільство не може претендувати на володіння людиною, яка задекларувала свій суверенітет відповідно до Богом даної Декларації суверенітету особистості, що є частиною Священного писання, і, відповідно до слова Божого, мудро дотримується свого договору про солідарність з суспільством (Декл. б), що існує у формі комплексної парадигми традицій та права (передусім, природного права).

Отже, в суспільстві фахівців єдиним і успішним шляхом утвердження суверенітету особистості є опанування особливого, комплексного фаху: бути самодостатньою людиною. Це, в принципі, нескладно. Фаховість

визначається певним стандартним рівнем наукових знань та практичного досвіду їх застосування і розвитку. Всі наукові знання впорядковуються за схожими схемами; опанувавши науковий метод в одній галузі, легко застосовувати його у інших галузях. Від знання наукового методу недалеко до індивідуального відтворення суверенітету науки, її техніки раціонального самоконтролю і самооцінки. Усвідомлення того, що впорядковувати свої думки та відчуття можна заради утвердження суверенітету особистості, а не тільки науки, дозволяє вільно мислячій людині переоцінити свій досвід та сприйняти свою інтелектуальну автономію як самоцінність, самодостатній авторитет, істинність якого випливає не з чужого визнання, а з віри в себе.

І коли ви долаєте заперечувальну парадигму, починаючи вірити в себе, слухаючи себе, а не церкву соціології, вам стає ясно, що заперечення – не єдине ім'я Бога; ви відкриваєте для себе Бога-творця, якого досі заперечували в азарті самокритики, у простенькій веселій грі «фантазуй-щоб-нехтувати-фантазіями», яка рано чи пізно стає для людини занадто простою, щоб бути світоглядом. Відтоді, спілкуючись з Творцем, ви стаєте Творцем, як і належить суверенній особистості відповідно до вчення креативного ідеалізму. Про це сказано в Священному писанні, розділі Одкровення, тексті Символ віри, 33: віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі.

МОЛИТВА ЗА ПОДОЛАННЯ КУЛЬТУ ОСОБИСТОСТІ

Зло іноді набуває оманливих форм. Культ особистості, поклоніння героїчному авторитету, приниження себе поряд з ним, невизнання його безумств та злочинів зі сліпої віри в його геніальну надлюдську правоту та непомильність є гріхом уособлення зла, інструментом обману та самообману. Очікування героя, жадання залізної руки, революцій замість самоудосконалення є фантомним болем душі, поневоленої колективом, натовпом безумних індивідофобів і перетвореної у соціальну істоту, біологічне тіло, споживача брехні, предмет маніпуляцій та раба соціальної норми, відчуженої від істинної людяності. Боже, ми бережемо наше суспільство, громаду і державу від такого прояву недосконалості. Боже, я поважаю себе перш за героїв; відкидаю злі настрої; прагну домовлятися, не воювати. Боже, я знаю: тих, хто цінує себе, об'єднує Бог, щоб творилося добро.

ДУША И ВРЕМЯ

Одно из величайших чудес – жизнь души человека до рождения и после смерти материального тела, сказано в Священном писании (Чел. 2.7). Бог утверждает, что душа безгранична в пространстве и во времени (Диал. 28). Ясно, что безграничность души невозможно ощутить; безграничность души можно лишь осознать, создать силой воображения и с Божьей помощью сделать ее реальностью силой веры. Так утверждается вера в наивысшую ценность человека. Но так же человек создает время для себя, чтобы времени всегда было достаточно. Мы верим, что можно достойно спланировать жизнь, и чем лучше наши планы, тем больше времени мы создаем. Иногда, помечтав минуту, можно использовать эту минуту более плодотворно, чем скучные дни и годы. Если вам не хватает времени, просто возьмите его у Бога.

Что есть время, если не творение человека? Если бы время не было вымыслено человеком, мы бы ощущали его. Но время невидимо, неощутимо, неприкосновенно и неслышимо, не имеет запаха и вкуса и одновременно вездесуще и влияет на все, иными словами, всемогуще. Такими же словами часто описывают Бога, разве нет? Время и Бог похожи в том, что ими измеряется бытие. Бог является образцом человечности в системе измерений, которая состоит из единицы и исчерпывается единицей, поскольку человек с Божьей помощью сравнивает себя со всей вселенной. Все измерения, осуществляемые человеком с помощью избранных им эталонов, являются производными от первичного эталона – идеи человечности вселенной (Гарм. 7).

Время – такая же идея, как и все измерения. Конечно, можно создать символ времени – часы – и увидеть течение времени, следя за секундной стрелкой, или услышать время в сигнале будильника. Любую идею можно воплотить в простом символе. Не обязательно даже создавать отдельный символ для каждой идеи, поскольку каждый символ может означать любую идею. Например, священный чистый лист: ведь бытие – это чистый лист (Сов. 3).

Вы спросите, с чего бы время было чистым листом? Ответ прост: он представляет собой прошлое, потому что вы его помните; он – настоящее, ведь вы его чувствуете; и он – еще не написанное будущее. Как время объединяет причины и следствия, чистый лист объединяет чистоту его частей; как время циклично, части чистого листа подобны целому.

Бог учит нас, что цикличность бытия символизирует единство идеального с материальным (Креат. 13), поэтому человеческая душа вечно согласовывает в жизненном цикле ощущения, мысли и творчество. Человек становится временем, наблюдая и действуя, и становится вечностью, мысля, мечтая, общаясь с Богом.

ИДЕАЛИСТ

Религиозный бюллетень “Идеалист”
 (“Идеалист”, “Idealist”)

№ 5 (19)

15.03.2013 г.

Свидетельство о государственной регистрации
печатного средства массовой информации
КВ № 19005-7795Р, выдано Государственной
регистрационной службой Украины 05.06.2012 г.

Цена 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Подписной индекс 68183.

ISSN 2305-5510

Основатель, редактор, издатель:

Шеляженко Юрий Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адрес редакции, издателя, типографии:

ул. Тверской тупик, д. 9, к. 82,

г. Киев, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 экз.

Программные цели (основные принципы):

Утверждение индивидуальности и гласности;
пропаганда идеологий креативного идеализма и
суверенитета личности; открытое выражение и
свободное распространение религиозных
убеждений верующими гражданами
вероисповедания (религии) Веры в Наивысшую

Ценность Человека; проповедь откровений;
реализация прав на свободу слова,
мировоззрения и вероисповедания, на
информацию; критика и преодоление
дискриминации по признаку массовости
(коллективности) и иных видов противоправной
дискриминации; защита и развитие свободной
души, прав, свобод, интересов человека и
гражданина, общественного блага, социальных
ценностей, истины, веры, добра, ответственности
перед Богом, народом, собственной совестью,
здорового смысла и верховенства права.

УКРАИНСКОЕ
ДУШЕВНОЕ
ОБЩЕСТВО

Энергия и инерция государственности

Религиозный
бюллетень
№ 5 (19)
15.03.2013

Все претензии украинцев к своему любимому государству и ненавистной власти можно обобщить в трех словах: дайте больше энергии.

Дайте экономической энергии – энергии денег, дешевых товаров широкого потребления, высоких зарплат, пенсий, социальных выплат.

Дайте социальной энергии – энергии собраний, массовых народных движений, которые бы дарили людям чувство защищенности, самоуважения и уверенности в будущем.

Дайте цивилизационной энергии – энергии технологий, более простой жизни благодаря образованию, более долгой жизни благодаря медицине, более комфортной жизни благодаря науке, более радостной и осмысленной жизни благодаря развлечениям, зрелищам и играм.

Дайте, дайте, дайте больше энергии, потому что жизнь никуда не устремлена и без сильного толчка еле движется по инерции!

Нет ничего более естественного, чем желание наполнить жизнь энергией. Почему же энергии всегда не хватает и откуда может взяться желаемая энергия? Чтобы ответить на этот вопрос, задумаемся над самой природой энергии.

Энергия – это подвижность; инерция – неподвижность. Инерция связана с энергией. Эти две противоположности являются одним целым, как река и ее берега.

На какую бы позицию мы ни стали, собственная позиция кажется нам инертной, а противоположная – энергичной. Когда стоишь посреди реки в лодке, ощущение того, что движется берег, так же убедительно, как чувство движения реки, возникающее во время наблюдения за лодкой с берега.

Из физики мы знаем, что вода течет сверху вниз под влиянием гравитационной энергии. Поэтому течение реки объединяет в себе две силы: действие воды и противодействие берегов. Или, наоборот, действие берегов и противодействие реки. Все относительно. Движение возникает в соединении, взаимодействии этих сил. И это взаимодействие является сущностью энергии.

Итак, энергия является взаимодействием. Чем больше составляющих собрано воедино в этом взаимодействии, тем сильнее энергия, тем быстрее

движение. Мы можем грести веслами и двигаться быстрее течения, прибавив к гравитационной энергии энергию своих мускулов. Можно поднять паруса и пользоваться энергией попутного ветра. Можно установить на лодке двигатель, чтобы ускорить движение благодаря его механической энергии.

Бытие наполнено энергией. Та самая энергия, которой мы желаем, находится вокруг нас – достаточно осознать это и взаимодействовать. Образно говоря, вокруг масса рек и масса лодок. Нам достаточно избрать свою реку и свою лодку, чтобы двигаться своим путем, причем скорость нашей лодки будет зависеть исключительно от нашей изобретательности.

И вопрос о вечном недостатке энергии – это, на самом деле, вопрос о том, почему вы не хотите искать свою реку и свою лодку, словно ожидая, будто река сама притечет к вашим ногам и принесет с собой лодку с укомплектованной командой, которая будет умолять вас взойти на борт.

Конечно, такое желание имеет право на существование. Найдутся и реалисты, которые будут кое-как удовлетворять это желание – как рабовладелец удовлетворяет потребность рабов в минимальном уровне питания и занятости. Хотя по сути это желание жить без разума, автоматически, не отвечать за себя.

Природа и воспитание в духе общественных обычаев щедро наделяют человека энергией кучи полезных автоматизмов. Мы автоматически едим, автоматически размножаемся, автоматически работаем, автоматически ищем общества.

Можно даже убедить себя, что из этих автоматизмов состоит вся жизнь. Но это все равно, что считать, будто на свете нет ни одной реки, а если есть – другим, якобы, посчастливилось родиться в лодке, а тебе от природы судилось быть лишенным лодки. Глупее этого может быть разве что убеждение, словно эти счастливчики еще и в сорочке родились!

Выбор простых путей, потребность в автоматизме – это наша инерция. Жизненные потребности, которые, кажется, должны быть удовлетворены сами собой – это наша инерция. И социальное государство, обслуживающее этот автоматизм – инерция государственности.

Автоматизм – малая часть внутренней энергии человека. Намного сильнее сила воли, желание и сознательное намерение непрерывно менять к лучшему себя и весь мир вместе с собой.

Истина в том, что человек не может по-настоящему верить в себя, не веруя в свое единство со всем миром. Ведь энергия веры в себя является энергией взаимодействия человека со всем бытием.

Сила человеческой веры в себя измеряется ее альтруистичностью. Если человек не помогает другим людям, не договаривается с ними, такой человек просто не верит в себя, лишен энергии воли к жизни. Его разум инертен: вместо взаимодействия, согласования своей энергии со всей энергией мира, этот разум ищет предлоги для самоустранения и держит себя в плену иллюзии, будто автоматизмы важнее и сильнее разума.

Важно понимать, что альтуизм не является

самоотречением. Если это отречение – то отречение от инертного в себе. Но это и усиление себя – усиление своей энергии с помощью всех доступных энергий бытия.

Сейчас украинское государство законсервировано в страхе, репрессивности, протестности.

Государство боится граждан, граждане боятся государства.

И государство, и граждане остановились в развитии. Это произошло потому, что инерция потребностей перевесила энергию замыслов.

Мы слишком заняты мечтами и желаниями, реализация которых непосредственно от нас мало зависит, и очень мало задумываемся над тем, как самостоятельно изменить свою жизнь к лучшему, как по своей воле и благодаря своим собственным усилиям стать другими, лучшими людьми. И это, к сожалению, считается нормой.

Вместо того, чтобы заработать денег – считается нормой требовать, чтобы олигархи поделились.

Вместо того, чтобы прийти к согласию между собой – считается нормой требовать, чтобы инакомыслящие заткнулись.

Вместо того, чтобы создать себе комфорт, считается нормой требовать, чтобы государство создало комфорт для всех. И государство обещает это и не выполняет, потому что ложь оказывается комфортнее правды, а иных способов удовлетворить потребность людей в комфорте просто не находится по закону сохранения энергии. Таковы реалии социального государства.

В том и проблема, что Украина – социальное государство. Государство, в котором каждый заиклился на своих потребностях и протестует против удовлетворения потребностей других, чтобы свои потребности были удовлетворены государством первоочередно.

Это инертное государство поощряет слепой эгоизм ленивого потребителя. В том числе, политический эгоизм. Ведь проще и приятнее быть зрителем, чем быть действующим лицом. Вот политики и превратили народовластие в сплошное представление, оглашая со сцены неосуществимые желания инертных зрителей о улучшении жизни сегодня-завтра без сознательных самостоятельных усилий каждого человека. Получать удовольствие от созерцания этого представления способны лишь самовлюбленные эгоисты, которые искренне считают политику сценой борьбы за доступ к государственному корыту, а не выработкой выгодных для каждого гражданина решений.

Надо искать желаемую энергию в себе. Нигде больше мы не найдем ее.

Наши идеи – энергия государственности; наши потребности, которые мы не удовлетворили самостоятельно и требуем этого от государства – ее инерция.

Только от нас зависит, будет ли государство застойным корытом для свиней или быстрым течением, несущим по реке свободный флот искателей своего счастья.

Религиозный
бюллетень
№ 5 (19)
15.03.2013

Молитва за преодоление культы личности

Зло иногда принимает обманчивые формы. Культ личности, поклонение героическому авторитету, унижение себя в сравнении с ним, непризнание его безумств и преступлений из-за слепой веры в его гениальную сверхчеловеческую правоту и непогрешимость является грехом олицетворения зла, инструментом обмана и самообмана. Ожидание героя, жажда железной руки, революций вместо самоусовершенствования является нашей фантомной болью души, придавленной коллективом, толпой безумных индивидофобов и превращенной в социальное существо, биологическое тело, потребителя лжи, предмет манипуляций и раба социальной нормы, отчужденной от истинной человечности. Боже, мы храним наше общество, народ и державу от такого проявления несовершенства. Боже, я уважаю себя прежде чем героев; отвергаю злые настроения; желаю договариваться, не воевать. Боже, я знаю: тех, кто ценит себя, объединяет Бог, чтобы творилось добро.

Реклама вместо мечты

На улицах под видом "социальной рекламы" появились плакаты со словами "не бойся мечтать!". Да, бесстрашие - это всегда актуально. Без мечты жизнь не имеет смысла. Но зачем рядом с такими хорошими словами пишется чепуха: или "сыграть Джеймса Бонда", или "встретить восход Солнца на орбите"? Если это ирония, гораздо веселее было бы написать мечту "глаза бы не видели никакой рекламы", что мы и сделали на фотомонтаже рядом с этой заметкой.

Настоящая мечта приносит радость самой игрой воображения. Мечта о Боге и есть Бог, идеал свободного человека. Но рекламщикам идеализм чужд. Они хотят из мечтателя сделать потребителя и словом "мечта" заманивают нас, чтобы мы доверяли рекламе, а потом гнались покупать товар с картинки.